

został ustalony i zatwierdzony ten sam stopień, w jakim rozpoczęli służbę w Wojsku Polskiem, należy czasokres, wymagany dla awansu, obliczać od dnia faktycznego rozpoczęcia służby w Wojsku Polskiem, nie wcześniej jednak, niż od dnia 1 listopada 1918 r.

Oficerom, którym w myśl tejże ustawy został ustalony i zatwierdzony wyższy stopień, niż ten, w którym służbę w Wojsku Polskiem rozpoczęli, jako datę, od której należy obliczać czasokres, wymagany dla awansu, winien być uważany dzień, z którym ich nowy stopień został zatwierdzony.

Oficerom, którym w myśl tejże ustawy został ustalony i zatwierdzony niższy stopień, niż ten, w którym służbę w Wojsku Polskiem rozpoczęli, jako data, od której należy obliczać czasokres, wymagany dla awansu, winien być uważany dzień, w którym służbę w Wojsku Polskiem faktycznie rozpoczęli, nie wcześniej jednak, niż 1 listopada 1918 r.

Art. 113. Czas, przebyty na terenie działań wojennych, oblicza się oficerom w myśl art. 38, z tem, że czas ten liczy, się nie wcześniej, niż od dnia 1 czerwca 1919 r.

Art. 114. Punkty a), c), d) art. 40 nie mają zastosowania do kapitanów (rotmistrzów), którzy pomiędzy 1 listopada 1918 r. a dniem ratyfikacji ryskiego traktatu pokojowego w przeciągu conajmniej sześciu miesięcy dowodzili na terenie działań wojennych conajmniej bataljonem lub równorzędnym oddziałem.

Art. 115. Czas rzeczywistego sprawowania dowództwa, przewidziany w punkcie c) i d) art. 40, oficerom, których stopnie zostały ustalone i zatwierdzone w myśl ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. P. P. P. № 65, poz. 399), skraca się dla uzyskania awansu na pierwszy następny stopień do sześciu miesięcy, o ile przesłużyli w Wojsku Polskiem do dnia ratyfikacji ryskiego traktatu pokojowego conajmniej rok.

Przy następnych awansach mają całkowite zastosowanie punkty c) i d) art. 40.

Art. 116. Aspiranci korpusu kontrolerów w stopniu kapitanów, którzy w ciągu 1922 r. zostaną zakwalifikowani do korpusu kontrolerów, awansują automatycznie na majorów.

Art. 117. Oficerom, których stopnie zostały ustalone i zatwierdzone w myśl ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. P. P. P. № 65 poz. 399), a którzy po 1 czerwca 1919 r. ukończyli lub ukończą wyższy zakład naukowy, czas przesłużenia w zatwierdzonym i następnym (po pierwszym awansie) stopniu, niezbędny według niniejszej ustawy do zaawansowania, skraca się o jeden rok.

Art. 118. Niezweryfikowani oficerowie armji obcych i uznanych przez Państwo Polskie formacji polskich, którzy są lub będą przyjęci wprost do rezerwy Wojsk Polskich, zatrzymują stopień, jaki w armjach obcych i formacjach polskich posiadali, i zostają zaliczeni do jednego z rodzajów służby wojskowej, przewidzianych w art. 5 niniejszej ustawy, według uznania Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 119. Art. 81 niniejszej ustawy nie ma zastosowania zarówno do zweryfikowanych (art. 111) jak i niezwerfikowanych (art. 116) oficerów rezerwy Wojska Polskiego, którzy zatrzymują stopnie, w jakich zostali po zweryfikowaniu, względnie bez zweryfikowania, przyjęci do rezerwy Wojska Polskiego.

Art. 120. Szeregowi, którzy otrzymali stopień oficerski za czyn wyjątkowego męstwa na polu bitwy, dokonany przed ogłoszeniem niniejszej ustawy, mogą pozostać w wojsku, jako oficerowie zawodowi i awansować w myśl art. 31 niniejszej ustawy do stopnia porucznika włącznie. Awans na wyższe stopnie uzależniony jest od wypełnienia warunków, przewidzianych w art. 19 i 20 niniejszej ustawy, i następuje w myśl przepisów o awansach.

Art. 121. Oficerowie, zaliczeni w myśl art. 111 i 118 niniejszej ustawy do rezerwy Wojska Polskiego, mogą w przeciągu lat trzech od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy zostać przemianowani na oficerów zawodowych na warunkach, które ustali rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 122. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i z tą chwilą traci moc obowiązującą ustawy, dekrety i przepisy z nią sprzeczne.

Art. 123. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Kierownik Ministerstwa
Spraw Wojskowych:

Sosnkowski

257.

U s t a w a

z dnia 27 kwietnia 1922 r.

zmieniająca postanowienia §§ 152—162 ustawy dla Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Królestwie Polskiem z dnia 20 lutego 1849 r.

Art. 1. Zamiast §§ 152 — 162 ustawy dla Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Królestwie Polskiem z d. 20 lutego 1849 r. (Dz. Pr. Tom. 42, str. 11 i następnym) wprowadza się następujące:

Jako § 152:

„Synod Konstytucyjny Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Polsce składa się:

- a) z członków Konsystorza,
- b) z profesorów wydziału teologicznego,
- c) z wszystkich duchownych urzędujących przy parafjach,
- d) z wybranych przez poszczególne parafje delegatów świeckich w ilości, odpowiadającej

liczbie istniejących przy każdej z nich urzędów pastorskich,

- e) z wybranych przez filjały delegatów świeckich po jednym z każdego filjału, w którym liczba chrztów w roku 1913 wynosiła co najmniej 25”.

Jako § 153:

„Wybory delegatów świeckich odbywają się w głosowaniu tajnym, bezpośrednim i równym. Prawo wybierania ma każdy członek Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego bez różnicy płci, który w dniu ogłoszenia wyborów ma lat 24, od pół roku przynajmniej mieszka w obrębie danej parafii i we wskazanym terminie zapisał się na liście wyborczej. Głosować można tylko osobiście. Prawo wybieralności ma każdy członek Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego, o ile ukończył lat 30”.

Jako § 154:

„Przeprowadzenie wyborów jest obowiązkiem Konsystorza Ewangelicko-Augsburskiego w Warszawie, który zarazem wydaje przepisy i instrukcje w tym celu potrzebne i oznacza termin wyborów. Wybory odbyć się powinny w ciągu dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy”.

Jako § 155:

„Do udziału w Synodzie Konstytucyjnym powołane będą wszystkie parafie wyznania ewangelicko-augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej”.

Jako § 156:

„Synod Konstytucyjny ma za zadanie przede wszystkim nadanie Kościołowi Ewangelicko-Augsburskiemu w Polsce nowego „Statutu Organizacyjnego” oraz wypracowanie i zaprojektowanie sposobów uzgodnienia obowiązującego ustawodawstwa i położenia prawnego tego Kościoła z artykułem 115 Konstytucji Rzeczypospolitej”.

Art. 2. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, a wykonanie jej poleca się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów
i Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
Antoni Ponikowski

258.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 3 kwietnia 1922 r.

w sprawie utworzenia Urzędu Marynarki Handlowej w W. M. Gdańsku.

Na podstawie art. 15 i 18 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelnych (Dz. P. K. P. № 1, poz. 1), art. 8 konwencji Polsko-Gdańskiej z dnia 9 listopada 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 13, poz. 117) oraz art. 173 umowy między Polską a Wolnym Miastem Gdań-

skiem z dnia 24 października 1921 r. (Dz. U. R. P. 1922 r. № 16, poz. 139) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla wykonania wszelkich czynności w sprawach dotyczących marynarki handlowej, przewidzianych w art. 8 konwencji Polsko-Gdańskiej z dnia 9 listopada 1920 r. i art. 173 umowy Polsko-Gdańskiej z dnia 24 października 1921 r. utworzony zostaje w Wolnym Mieście Gdańsku Polski Urząd Marynarki Handlowej.

§ 2. Urząd Marynarki Handlowej wchodzi w skład Komisarjatu Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku, jako organ Ministerstwa Przemysłu i Handlu, fachowo i budżetowo od niego zależny.

§ 3. Do zakresu działania Urzędu Marynarki Handlowej w Wolnym Mieście Gdańsku należy wykonywanie praw Państwa Polskiego w stosunku do rejestracji statków noszących banderę gdańską, tudzież rejestracja i nadzór nad sprawnością morską polskich statków handlowych oraz najmem załóg, a w szczególności:

- a) rejestracja statków polskich handlowych morskich,
- b) pomierzenie statków,
- c) inspekcja techniczna statków i ich urządzeń mechanicznych,
- d) inspekcja kotłów statkowych,
- e) kontrola dyplomów personelu okrętowego,
- f) kontrola dzienników statkowych,
- g) wydawanie książek żeglarskich,
- h) ewidencja statków, załóg i ruchu, jak osobowego tak i towarowego,
- i) nadzór i pośrednictwo przy najmie załogi, zatwierdzanie umów między pracodawcą i załogami statków, oraz zwolnienie załogi ze służby,
- j) rozstrzyganie sporów między załogą a pracodawcą,
- k) kontrola nad rejestrem gdańskich statków handlowych,
- l) utrzymanie łączności z Radą Portową w Gdańsku,
- ł) badanie nieszczęśliwych wypadków, jakie napotykają statki polskie na morzu i w porcie,
- m) współdziałanie w sprawach związanych ze stacją meteorologiczną i radiotelegraficzną morską,
- n) wszelkie inne sprawy w dziedzinie marynarki handlowej polecane przez Ministra Przemysłu i Handlu.

W powyższym zakresie przechodzą na Urząd Marynarki Handlowej odpowiednie uprawnienia dawniejszych urzędów i instytucji pruskich i niemieckich.

§ 4. Wydział rejestracyjny Urzędu Marynarki Handlowej w Gdańsku wykonywa rejestrację polskich statków handlowych morskich i kontrolę nad rejestracją statków W. M. Gdańska, tudzież załatwia sprawy awaryjne i wypadków morskich. Kierownikiem wydziału rejestracyjnego jest sędzia rejestracyjny sądu powiatowego w Wejherowie podległy władzom sądowym b. dzielnicy pruskiej w porządku instancyjnym.